

Psalmul 122

O cântare a treptelor. A lui David

Titlul și conținutul.

După titlu, acest psalm scurt și spiritual este o cântare de pelerinaj, destinată să fie cântată de popor la suirea spre sărbătorile sfinte și este compus de David. Printre aceste cântări festive ale pelerinilor, ea stă pe locul trei. După conținutul său, ea a fost potrivită să fie intonată în mod special în clipa în care pelerinii intrau prin porți și picioarele lor pășeau chiar în cetate. Atunci era foarte firesc să cânte tocmai Ierusalimul și să se roage pentru pacea și prosperitatea cetății sfinte; ea era totuși punctul central al lui Israel pentru slujirea oficială a lui Dumnezeu și locul unde DOMNUL Se arăta la scaunul îndurării. Pe vremea lui David, cetatea încă nu era foarte extinsă; totuși, urmând tradiția, dacă-l acceptăm pe David ca autor, atunci este posibil că a scris în spirit profetic despre ea, așa cum a fost mai târziu, pe vremea lui Solomon. De fapt, libertatea poetică permite să se vorbească despre lucruri nu numi așa cum sunt, ci și așa cum vor fi, ajunse la desăvârșire. Ierusalimul, „cortul păcii”, este lozinca acestui psalm; în textul ebraic al acestuia se găsesc multe aluzii la acest nume, unde pacea este cerută asupra cetății. În jurul pelerinilor care stăteau în interiorul zidurilor cetății sfinte, totul slujea la interpretarea cuvintelor pe care le cântau. Un glas dirija probabil cântarea, „M-am bucurat”, iar zece mii de frați și prieteni se alăturau sigur solistului și lăsau cuvintele să răsunе într-un cor puternic.

Interpretare

1. M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa DOMNULUI!”
2. Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime!
3. Ierusalime, care ești zidit ca o cetate strâns unită împreună!
4. Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului, o mărturie pentru Israel, ca să laude Numele DOMNULUI.
5. Pentru că acolo sunt așezate tronurile de judecată, tronurile casei lui David.
6. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului; cei care te iubesc vor prospera.
7. Pacea să fie între zidurile tale, prosperitatea în palatele tale.
8. Pentru frații mei și tovarășii mei voi spune: Pacea să fie înăuntrul tău.
9. Pentru casa DOMNULUI Dumnezeului nostru voi căuta binele tău.

1. M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa DOMNULUI!” Copiii buni se duc cu plăcere acasă, în casa părintească, și se bucură când frații și surorile lor îi cheamă să vină acasă. Pentru psalmist, închinarea înaintea lui Dumnezeu era o chestiune de inimă și ea îl umplea cu mare bucurie când alții îl invitau să meargă acolo unde dorul său se grăbise deja anticipat. Și celor mai zeloși le slujește pentru întărirea în zelul lor, dacă vor fi îmbărbătați de frați sinceri pentru împlinirea îndatoririlor sfinte. Cuvântul cererii nu era „Du-te”, ci „Să mergem”; astfel, cuvintele îi ofereau sfântului cântăreț motiv de dublă bucurie. El se bucura de dragul altora, și anume, atât pentru că ei înșiși doreau să meargă, dar și pentru că ei aveau îndrăzneala și ținuta morală afectuoasă de a-i invita pe alții să meargă cu ei. Știa că doar aceasta le va aduce multă binecuvântare. Noi și prietenii noștri nu putem să avem parte de nicio fericire mai mare, decât aceea, când dragostea pentru locul unde locuiește onoarea lui Dumnezeu umple toate inimile. Ce zi minunată va fi aceea, când se vor scula mulți, din toate popoarele, și vor spune: „Veniți să ne suim la muntele DOMNULUI, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Sale și vom umbla pe cărările Sale (Isaia 2.3; Mica 4.2). Dar psalmistul a fost bucuros și pentru sine. Invitația în sfântul locaș îi era dragă, îl încânta gândul să poată merge în părtășie cu alții la frumoasele servicii divine din casa DOMNULUI, dar și aceasta îi făcea bine, că alții gândeau

așa de afectuos despre el, încât să-i adreseze și lui invitația lor. Dar există și oameni care s-au simțit jigniți printr-o asemenea cerere și vor fi răspuns: „Vedeți-vă de treaba voastră! Ce vă interesează pe voi dacă eu merg sau nu merg la serviciul divin?” Dar nu așa gândea David, împăratul, cu toate că el a fost într-un rang mai înalt decât oricare dintre noi și într-adevăr, avea mai puțin nevoie să i se amintească de îndatoririle sale religioase. Pentru el a fost o plăcere, nu o povară, când se stăruia pe lângă el să ia parte la serviciile divine festive. Lui îi făcea de-a dreptul bucurie să meargă în casa DOMNULUI, bucurie să facă lucrul acesta în părtășie sfântă, și bucurie că frații și surorile erau așa de bucuroși pregătiți să-l aibă în mijlocul lor. Poate că mai înainte tocmai fusese trist; dar acest plan, fericind, i-a înseninat sufletul. El ciulea urechile, așa cum se spune, numai când era pomenită casa Tatălui său. Este și la noi așa? Ne face bucurie dacă ne invită alții la serviciul divin? Sau ne înviorează să ne alăturăm Adunării DOMNULUI? Atunci vom auzi cândva cu bucurie și chemarea duhurilor cerești când ne vor chema în casa lui Dumnezeu, care nu este făcută de mâini, ci este pentru totdeauna în cer.

Ascultă! Șoptesc îngerii-n cor.
Suflete, înalță-te!¹

Dacă ne bucură chiar și numai când alții ne cheamă în casa Tatălui, cu cât mai mare va fi atunci bucuria, când vom intra cu adevărat acolo! Îl iubim pe Dumnezeu nostru, de aceea iubim și casa Lui și ne umple un dor puternic să ajungem curând la reședința slavei Sale veșnice. Un copil vârstnic al lui Dumnezeu s-a încurajat, când era pe moarte, cu această dovadă evidentă a stării de har, când a strigat: „DOAMNE, am iubit (aici jos) locul casei Tale și locul unde locuiește onoarea Ta” și pe această baza s-a rugat apoi, să fie acceptat de acum în părtășia sfântă a celor care Îl văd neîncetat pe Împărat în frumusețea Sa. Bucuria cu care ne umple numai gândul că putem să rămânem în casa lui Dumnezeu, arată, de fapt, ce atitudine avem în launtrul nostru și prezice că într-o zi ne vom afla fericiți sus, în casa Tatălui. Dar ce cântare minunată de sabat este acest psalm! Sufletul nostru este în culmea bucuriei în perspectiva zilei Domnului și a tot ce este plăcut și sfânt, care este legat cu El. Dar ce frumos se potrivește psalmul și la Adunare, casa spirituală a lui Dumnezeu! Ce fericiți suntem când vedem cete pregătite să se alătore poporului lui Dumnezeu! În mod deosebit se bucură Păstorul, când mulți I se adresează cu rugămintea să-i ia de mână și să-i introducă în părtășia ucenicilor lui Isus. Nimic nu este mai înviorător pentru urechea Sa decât rugămintea modestă: Lasă-ne să intrăm în casa DOMNULUI!

2. Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime! Cuvintele arată că pelerinii tocmai au intrat în împrejurirea de ziduri a cetății sfinte și devin conștienți cu încântare de faptul acesta. Dacă suntem într-adevăr în Adunarea DOMNULUI, atunci putem, desigur, să ne bucurăm de aceasta. Dacă picioarele noastre stau în Ierusalim, atunci gura noastră poate, firește, să cânte. În afara porților cetății lui Dumnezeu sunt numai primejdii și într-o zi nu va stăpâni decât pieirea; dar în interiorul porților sunt numai: siguranță, fericire, pace, bucurie și slavă. Porțile ne stau deschise ca să putem intra, și se închid numai pentru vrăjmașii noștri, ca să nu poată să vină după noi. DOMNUL iubește porțile Sionului; și noi le iubim când ne aflăm în interiorul lor. Ce privilegiu minunat să fii un cetățean al noului Ierusalim! De ce suntem așa de tare privilegiați? Picioarele atâtor oameni aleargă afară pe calea cea largă sau fac opoziție, sunt ținuți de capcane sau alunecă într-o cădere îngrozitoare! Dar picioarele noastre stau, mulțumită harului divin, și anume, *în porțile tale, Ierusalime* – ce stare onorabilă -, și vor rămâne acolo pentru totdeauna – ce viitor onorabil!

¹ Din „Oda” poetului englez A. Pope, „Suflare de viață izvorâtă din Dumnezeu”

3. Ierusalime, care ești zidit² (pe drept) *ca o cetate strâns unită împreună!* (Textual: *care este unită în sine, la un loc*). Pelerinii salută și laudă plini de încântare cetatea iubită. „Priviți, aici este Ierusalimul, construit de Acela care Se transfigurează prin dragoste și putere!” Sionul nu este o regiune sălbatică de munte, fără oameni, și nici o simplă tabără de corturi sau o cetate pe hârtie, plănuită și începută, dar neterminată. Bunătatea lui Dumnezeu i-a permis poporului israelit pacea și bunăstarea într-o măsură suficientă, încât capitala lui a putut să fie ridicată și terminată, iar cetatea aceasta a înflorit în vremurile fericite, exact cum Adunarea DOMNULUI va fi întărită numai când mădulele poporului lui Dumnezeu vor sta, în linii mari, într-o prosperitate voioasă. Slavă DOMNULUI, Ierusalimul este construit! El Însuși a întemeiat Sionul prin arătarea Sa plină de har. Și Ierusalimul nu este ridicat nici ca o grămăjoară de colibe din lut sau scânduri sau ca un sat deschis oricărui vrăjmaș, ci ca o cetate cu case de bună calitate, construite după regulile științei, și extins după un plan bine aranjat și întărit. Adunarea DOMNULUI este o întemeiere solidă, calculată pe termen lung, foarte importantă, întemeiată pe o Stâncă, zidită cu măiestrie și organizată cu înțelepciune. Cetatea pământească a lui Dumnezeu nu consta dintr-o singură stradă lungă, ca multe localități de-ale noastre pe lângă râuri sau în văi, și nici n-a fost o cetate cu distanțe extraordinare, o localitate semănând mai mult cu un schelet, cum sigur a fost numită batjocoritor, ca urmare a spațiilor largi, ci spațiul acordat ei a fost umplut de tot, casele formau un întreg închis, o unitate solidă, bine încheagată. Faptul acesta putea, desigur, să bată la ochi locuitorilor din gospodăriile și satele răspândite departe, când veneau la Ierusalim pentru sărbătoare, și să le impună ideea de: vecinătate apropiată, de legătură strânsă, de stare fermă, de protecție și siguranță tare. Era imposibil ca vreo parte a cetății să fie surprinsă și jefuită de vrăjmași, în timp ce alte părți ale ei nu observau nimic în legătură cu atacul; zidurile de apărare înconjurau fiecare parte a capitalei împărăției; acestea formau o unitate de nedespărțit. Nu exista nici o crăpătură, nici o fisură în acest diamant, giuvaerul pământului, perla tuturor cetăților. Și într-o adunare creștină, una dintre cele mai frumoase caracteristici este unitatea interioară solidă, bine încheagată într-un singur Domn, într-o singură credință, într-un singur botez. O adunare ar trebui să fie una pe baza credinței și în atitudinea inimii, una în mărturie și în slujbă, una în năzuința ei și în dragostea ei binevoitoare. Cine vrea să ridice ziduri despărțitoare în Ierusalimul nostru, acela îi face o mare pagubă; ea are nevoie de o unire solidă, nu de divizare. Nimeni nu se bucură să meargă la strângerile unei adunări care este sfâșiată mereu de certuri interioare; în schimb, firile cu gânduri divine se bucură acolo unde simt puterea dragostei care îi leagă și unitatea vieții din Dumnezeu; și i-ar umple cu tristețe adâncă dacă ar trebui să vadă vreodată adunarea în starea unei case care a ajuns în dezacord cu sine însăși. La anumite asociații creștine pare să fie regulă, ca din când în când să se spargă în bucăți și nici un om care iubește pacea nu este acolo cu plăcere când au loc asemenea explozii; acolo nu se suie nici semințiile DOMNULUI, căci cearta și sfada n-au asupra lor nicio putere de atracție.

4. Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului. Unde este unitate în interior, acolo nu se va duce lipsă nici de revărsarea puhoiului din afară; semințiile se suie la un punct central solid, bine îmbinat. Să luăm seama că Israel a fost un popor, dar cu toate acestea, într-un sens, a fost împărțit, și anume, numai prin incizia superficială a semințiilor. Acest fapt ne aduce în fața ochilor adevărul că toată creștinătatea, în măsura în care ea poartă într-adevăr acest nume, este esențial una, cu toate că și noi, din motive diferite, suntem despărțiți în seminții, în

² Textual se spune simplu: *care ești zidit*. Dar dacă suntem întăriți prin principiul speranței, că versetele (contrar traducerii lui Luther) vor avea un sens inclus în sine, trebuie să acceptăm verbul *a zidi* într-un sens mai complet sau mai exact. De fapt, el este adesea folosit cu sensul de a termina de construit, ca a întări sau a desăvârși o fortăreață sau de a reconstrui. Dar deoarece la traducere rezultă o mare asemănare între „*zidit*” sau „*zidit strâns*” și a doua parte a versetului, este evident pentru aceia care consideră cântarea ca provenind din perioada de după exil, să traducă „*ești reconstruit*”. – J. M.

compartimente. Să facem, în măsura în care este posibil, să dispară specificul de seminție din unitatea poporului, ca Adunarea DOMNULUI să fie: multe valuri, dar *o singură* mare, multe ramuri, dar *un singur* copac, multe mădulare, dar *un singur* trup. Să nu uităm că semințiile au fost toate ale DOMNULUI; fie Iuda sau Beniamin, Manase sau Efraim, ele au aparținut toate DOMNULUI. Ah, dacă diferitele stegulețe ale marii oștiri creștine ar fi toate proprietatea DOMNULUI, unul ca celălalt, toate, fără deosebire: alese, răscumpărate, recunoscute de El, slujindu-I Lui, menținute și conduse de El! *O mărturie pentru Israel, ca să laude Numele DOMNULUI.* „De trei ori pe an, toată partea bărbătească a ta să se înfățișeze înaintea DOMNULUI Dumnezeu” (Exodul 23.27). Și ce legătură frățescă de unire puternică au fost aceste sărbători comune vedem din teama lui Ieroboam, că despărțirea împărăției nu va dura dacă semințiile din Nord vor merge la Ierusalim, la sărbătoarea corturilor; din această cauză a făcut cu sfetnicii săi planul, și l-a executat, să ridice vițeei de aur. Dumnezeu vrea ca poporul să fie conștient de unitatea sa. Firește că această unire nu are voie să aibă loc la Betel sau la Dan, ci numai în Ierusalim. La Lege și la mărturie! Acolo este punctul nostru de strângere. Roma ne invită zadarnic să ne adunăm sub largă cupolă a Sfântului Petru; Hristos este Capul acestui singur trup căruia îi aparținem și îi vom aparține. El este Vița a cărei viață curge prin noi toți, mlădițele. El, Fiul lui Dumnezeu, a venit ca să-i adune laolaltă pe copiii risipiți ai lui Dumnezeu. Unde reușim să fim împreună *în El*, acolo să ne unim strâns cu plăcere, ca, așa ca și Israel, *să-I mulțumim Lui* sau *să slăvim Numele DOMNULUI.* Ce fericită datorie! Când semințiile lui Israel suie spre sfântul locaș, atunci ele depun cu aceasta o puternică mărturie, că DOMNUL este singurul Dumnezeu adevărat și viu și că El este Dumnezeul tuturor. Și scopul principal al străngerii lor a fost o preamărire sfântă și ea trebuie să fie și la noi când ne aflăm împreună cu poporul lui Dumnezeu în ziua Domnului sau la alte ocazii. Întreg Israelul s-a hrănit cu rodul câmpului din țara pe care DOMNUL i-a pregătit-o, așa că s-au suit *să-I mulțumească* și să laude Numele Aceluia căruia Îi aparțineau, ei și țara, și care le-a dat ploaie și vremuri roditoare. Și noi ne bucurăm de binefaceri și de manifestări de har fără număr și se cade, la străngerile noastre festive, să glorificăm unanim, cu o singură gură, Numele Domnului nostru iubitor.

Aici privim adânc în una dintre cauzele excelente pentru care israelitul evlavios se bucura așa de tare pentru invitația de a se alătura cetei festive, care era pe cale să se suie în pelerinaj la Sion. El știa că în locașul sfânt va găsi reprezentanți din toate semințiile poporului său și se va putea uni cu ei în scopul sfânt al marii adunări, ca să mărturisească solemn că numai DOMNUL este Dumnezeu și să-L laude pentru harul Său bogat. Deja gustul anticipat al unei asemenea lucrări îi umplea inima cu bucurie sfântă până la revărsare.

5. Pentru că acolo sunt așezate tronurile de judecată. Când unii sau alții din popor nu erau mulțumiți cu verdictul tribunalului micii localități, puteau să-și aducă problemele grele în fața judecății împărătești și erau convinși că iubitul lor împărat și judecătorii superiori, numiți de el, vor lua hotărârea potrivită, căci aceste scaune de judecată erau *scaunele casei lui David.* Și noi, cei care ne suim la Adunare și la străngerile ei, ne bucurăm că ne apropiem împreună de tronul lui Dumnezeu și de tronul Mântuitorului nostru, înălțat ca Împărat. Acum domnește peste toate țările brațul căruia batjocura i-a dat o trestie ca sceptru. Un adevărat copil al harului iubește tronul Celui Preaînalt tocmai în calitatea sa de scaun al dreptății și al judecății; oamenii cinstiți iubesc dreptatea și se bucură că ce este drept va fi răsplătit și ce este nedrept va fi pedepsit. Să-L vezi pe Dumnezeu domnind în fiul lui David, ajutând mereu cauza dreaptă să biruiască, aceasta este binefăcător pentru ochii care ard și mângâietor pentru inimile împovărate. Ei cântau în vremurile vechi când mergeau la tron; aceasta o facem și noi. „DOMNUL împărățește: să se veselească pământul!” Scaunul de judecată nu este îndepărtat, el stă tare și va rămâne în locul său, până când lucrarea dreptății va fi isprăvită, iar adevărul și dreptatea vor ședea pe tron lângă împăratul lor. Ferice de poporul care stă sub o stăpânire atât de minunată!

6. *Doriți Ierusalimului fericire sau Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului* (sănătate, prosperitate). De fapt, de la pace își are Ierusalimul numele; rugați-vă ca starea cetății să-și confirme numele! Tu, locuință a păcii, pacea să fie cu tine! Termenul ebraic „shalom” este mai cuprinzător decât cuvântul nostru german, „pace”, în uzul obișnuit al limbii; el include și: prosperitate, fericire, sănătate. Acesta a fost într-adevăr un motiv bun să se bucure la gândul de a se sui la casa DOMNULUI, că sfântul locaș era în punctul central al unui ținut al păcii; firește că Israel putea să se roage ca această pace să fie menținută. În Adunarea DOMNULUI, bunul minunat al păcii este de dorit, de așteptat, de promovat și, mulțumim lui Dumnezeu, poate fii și minunat de savurat. Dacă nu avem voie să spunem „Pace cu orice preț”, atunci suntem totuși îndreptățiți să strigăm: „Pace și sub cele mai grele sacrificii personale”. Oamenii care, (ca și poetul primului dintre acești psalmi ai pelerinilor) sunt deranjați zilnic de vorbele și atacurile brutale, se simt foarte fericiți când ajung în cuibul comod al adăpostului sigur, unde se simt ca acasă între cei cu același fel de a gândi; ei rămân cu plăcere aici. Pentru adunările noastre creștine, pacea din interior este una dintre condițiile principale ale prosperității; cearta, suspiciunea, spiritul de partidă, schisma sunt pentru ea un rău mortal. Oamenii care subminează pacea din adunare merită o pedeapsă dură; dimpotrivă, toți cei care o sprijină și o întăresc, își dobândesc binecuvântări deosebite (compară cu Matei 5.9). Pacea din adunare ar trebui să fie subiectul rugăciunii noastre zilnice și printr-o asemenea atitudine vom atrage pacea supra noastră înșine, așa cum continuă psalmistul: *cei care te iubesc vor prospera* (Textual: să poată să aibă odihnă, să trăiască pașnic *cei care te iubesc*). Că această cerere din rugăciune se împlinește, vedem de multe ori. De prosperitatea spirituală se bucură în fapt toți cei cărora le stă pe inimă Adunarea DOMNULUI și cauza lui Dumnezeu; ei sunt copii ai păcii și au parte de sporirea păcii lor tocmai prin eforturile lor, plăcute lui Dumnezeu; poporul lui Dumnezeu se roagă pentru ei și Dumnezeu Însuși are plăcere de ei. Dar și de prosperitatea pământească au parte din când în când asemenea oameni, care iubesc cu adevărat Adunarea DOMNULUI, și anume, dacă sunt suficient de puternici ca s-o suporte. Uneori chiar se repetă, că datorită Chivotului lui Dumnezeu, casa lui Obed-Edom va fi binecuvântată (2 Samuel 6.12). Pentru că moașele egiptene s-au temut de Dumnezeu, El le-a făcut bine și le-a făcut case (Exodul 1.20-21). Nimeni din casa lui Dumnezeu nu va avea pierdere de durată; chiar și numai în pacea inimii, dacă nu în altceva, găsim compensație pentru tot ce cheltuim în efort, în răbdare, în avere sau în orice altceva, pentru a promova binele Sionului.

7. *Pacea să fie între zidurile tale*. Iată cum poetul vede Biserica lui Dumnezeu ca pe o persoană în fața sa și i se adresează; inima sa este la Sion și de aceea și vorbirea lui se îndreaptă involuntar spre ea. Darul minunat al păcii este cerut cordial pentru a doua oară; și în fapt, abia dacă are egal. Au fost necesare ziduri de apărare pentru a ține vrăjmașul în afara cetății sfinte; totuși, de la DOMNUL este cerut ca ei să se dovedească a fi suficient de tari pentru siguranța Ierusalimului. Fie ca zidurile stâncoase să protejeze cetatea lui Dumnezeu așa de sigur, încât nici un vrăjmaș, oricât de cutezător sau de viclan ar fi, să nu mai pătrundă vreodată în șanțurile împrejmuitoare! Fie ca zidurile împrejmuitoare ale Ierusalimului să fie păstrate în pace!

Și prosperitatea (liniștea, bunăstarea) *în palatele tale*. Paceă este bunăstare și fericire; nu există fericire care nu se bazează pe pace și la fel de puțin poate fi pace lungă acolo unde s-a terminat cu bunăstarea interioară, cu adevărata prosperitate; căci declinul vieții de har duce la ruina dragostei. Noi dorim și cerem pentru Adunarea DOMNULUI liniște privind gâlceava din interior și atacurile din afară. Războiul nu este elementul ei de viață, ci în vechea Carte citim: „Deci Adunarea, în toată Iudeea și Galileea și Samaria, avea pace, zidindu-se și umblând în frica Domnului; și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt” (Faptele apostolilor 9.31, textul original). Turturica nu este o pasăre de furtună, ea nu se simte bine în furtuna gâlcevii limbilor,

ci în liniștea pașnică a părtășiei iubitoare. Să luăm seama că Ierusalimul nostru este o cetate de *palate*; împărați locuiesc între zidurile ei și Dumnezeu Însuși este înăuntru cu ei. Cea mai mică adunare a lui Dumnezeu este demnă de onoare mai înaltă decât cele mai mari adunări nobiliare. Ordinul noului Ierusalim stă în cer într-o considerație mai înaltă decât cavalerii ordinului Lânii de Aur. De dragul tuturor copiilor iluștri ai lui Dumnezeu, care populează cetatea, putem, desigur, să cerem peste ei, din adâncul inimii, binecuvântările păcii de durată și prosperitate îmbelșugată.

8. Pentru frații mei și tovarășii mei voi spune: Pacea să fie înăuntrul tău. Este în avantajul întregului Israel ca în Ierusalim să fie pace. Și este spre binele oricărui creștin, ba chiar pentru oameni în general, dacă în Adunarea DOMNULUI domnesc pacea și buna dezvoltare. În această privință susțin apartenența noastră la omenire și dragostea noastră de oameni, în general, dorințele și cererile noastre religioase. După toate probabilitățile, copiii noștri, vecinii noștri, conaționali noștri vor primi binecuvântări printr-o adunare înfloritoare. Și nici nu putem neglija să ne rugăm pentru o cauză cu care sunt așa se strâns uniți cele mai scumpe rude ale noastre și prietenii noștri preferați; noi trebuie să ne rugăm pentru ce lucrează și se ostenesc ei. Pacea este numită aici pentru a treia oară. Nu ni se amintește prin aceasta nouă, copiii Noului Legământ, că pacea noastră se odihnește în Dumnezeul trinitar al păcii? Ni se pare greu de crezut că forma triplă în așa de multe locuri din Vechiul Testament ar fi cu totul întâmplătoare. În orice caz, tripla repetare a cererii din rugăciune pune în lumină cât de mult prețuiește cântărețul binecuvântarea despre care este vorba; el n-ar fi stăruit iar și iar pentru pacea peste poporul lui Dumnezeu, dacă n-ar fi recunoscut ce bun foarte vrednic de dorit este ea.

9. Pentru casa DOMNULUI Dumnezeului nostru voi căuta binele tău. El se roagă pentru Ierusalim, de dragul Sionului. Totuși, cum sarează și condimentează Adunarea lui Dumnezeu totul în jurul ei! Prezența DOMNULUI, Dumnezeul Legământului nostru, face valoros pentru noi orice loc unde Își descoperă El slava. Cum am putea altfel decât să căutăm binele cetății sfinte, în interiorul căreia locuiește Dumnezeu, singurul Bun și Preabun. Noi trebuie să trăim pentru cauza lui Dumnezeu și să fim pregătiți să murim pentru ea. Întâi iubim Împărăția lui Dumnezeu (versetul 6), iar apoi acționăm și lucrăm pentru ea; noi recunoaștem ce bine se trăiește în poporul lui Dumnezeu și apoi îi căutăm binele. Și dacă nu putem face nimic altceva, putem totuși să intervenim, mijlocind pentru ea. Părtășia legământului nostru cu DOMNUL, ca Dumnezeu al nostru, ne obligă să ne rugăm și pentru poporul Său, căci poporul lui Dumnezeu este acum casa DOMNULUI Dumnezeului nostru. Dacă stăm înaintea lui Dumnezeu în venerație sfântă, atunci și dorim fierbinte ca să-i meargă bine Adunării Sale, pe care Și-a ales-o ca templu al Său.

Așa am văzut deci, cum poetul s-a bucurat pentru invitația de a se uni cu alții în adorarea lui Dumnezeu. El pleacă bucuros cu ei acolo și apoi desfătarea sa se transformă în închinare liniștită și stăruie fierbinte pentru cetatea marelui Împărat. O, tu, Adunare a Dumnezeului viu, salutăm adunările tale sfinte și ne rugăm cu genunchii plecați ca pacea și fericirea să-ți fie dăruite. Da, fie ca Dumnezeul veșnic credincios să ți le trimită aici jos! Amin!

Comentarii și cuvinte expresive

Versetul 1. *M-am bucurat când mi-au spus și așa mai departe.* Gregor von Nazianz († 390) scrie că tatălui său, pe când era încă păgân și fusese rugat de multe ori de soția sa să devină creștin, acest verset i-a apărut în vis, ceea ce a făcut o impresie adâncă asupra sa. Și John Foxe († 1587) povestește într-o carte despre martiri, că un bărbat din Lorena, *Wolfg. Schuch*, la vestea că a fost condamnat la moarte prin ardere pe rug, a intonat acest psalm 122. C. H. Spurgeon

1890. Acestea sunt cuvinte simple și chiar smerite. Dar dacă le studiezi sârguincios, vezi în ele cea mai înaltă măreție, pe care, pentru că papistașii noștri nu o văd, o cântă chiar neglijent. Ei citesc și se roagă acest psalm și alți psalmi, dar așa, că nu există nici o fabulă așa de smintită, pe care ei să n-o spună și să n-o asculte cu o bucurie și o veselie mai mare. De aceea trebuie studiate și interpretate silitor aceste cuvinte simple și puse în fața ochilor acestor credincioși. Ar părea că David nu spune mare lucru când zice să mergem în casa DOMNULUI. Căci noi ne gândim numai la piatră, lemn și aur când auzim pomenindu-se despre casă. Dar casa DOMNULUI înseamnă mai degrabă altceva, și anume, a avea darul Cuvântului lui Dumnezeu și că omul este într-un asemenea loc, unde Dumnezeu poate fi auzit, văzut, găsit prezent, pentru că Cuvântul Său și adevărata slujbă divină vor fi găsite acolo. De aceea este falsă descrierea pe care învățătorii de la școală o fac despre templu, că un templu ar fi o casă care este făcută din lemn și pietre spre onoarea lui Dumnezeu. Căci ei înșiși nu înțeleg ce este acesta. Dar templul lui Solomon n-a fost frumos pentru că a fost împodobit cu aur și cu argint, ci adevărata sa podoabă a fost că acolo s-a auzit Cuvântul lui Dumnezeu, că acolo a fost chemat Dumnezeu, că El a fost descoperit acolo ca fiind îndurător, un Mântuitor care a dat pace și a iertat păcatul și așa mai departe. Aceasta înseamnă să privești corect templul, nu cum se uită o vacă la poarta nouă sau cum privesc episcopii mascați templele când le sfințesc. *Martin Luther* † 1546.

„*Să mergem la casa DOMNULUI!*” O astfel de invitație afectuoasă, adresată de o sută de bărbați acelora asupra cărora au influență, într-unul dintre orașele noastre, ar da naștere la o adunare uimitor de mare. Dar, din nefericire, este o dublă excepție frumoasă din cauza rarității lor, că oameni care au o influență deosebită prin poziția lor socială și educație, se duc în acest mod la oamenii din categoria profesională a muncitorilor și le spun: „Veniți, să mergem în casa DOMNULUI!” Câte o persoană care avertizează mai serios, stând în fața mulțimii, la o distanță cumpănită, ce-i drept, le-a strigat, i-a avertizat, i-a rugat: „Mergeți la casa DOMNULUI, mergeți să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu, altfel nu veți scăpa de pierzare!” „De ce nu mergeți?” Și câte un prieten creștin, pe care-l costă mult efort ca să facă vizite din casă în casă, a încercat într-un asemenea fel să acționeze asupra sufletelor. Dar cât de puțini l-au luat pe muncitor de mână ca să-i spună: „Să mergem în casa DOMNULUI!” Voi puteți aduce o mulțime de oameni în casa lui Dumnezeu, dar nu veți reuși niciodată să faceți aceasta trimițându-i acolo. Mulți, care n-ar veni niciodată singuri, ar fi cu bucurie pregătiți s-o facă, dacă ar putea merge în umbra unui anturaj. Ei bine, frații mei, spuneți vecinilor voștri care nu vin să asculte Cuvântul lui Dumnezeu: „Să mergem!” Către aceia care mai înainte au mers cu voi la casa lui Dumnezeu, dar care acum umblă pe alte căi, spuneți-le: „Să mergem!” Tuturor celor ale căror urechi, minți, inimi le puteți influența în vreun fel, spuneți-le: „Să mergem – să mergem împreună în casa DOMNULUI!” *Samuel Martin* † 1878.

Nu este suficient să spui: „Du-te la biserică!”, dar tu însuși rămâi acasă. Noi trebuie să invităm la fel de bine prin exemplul nostru, ca și cu cuvintele. Trebuie să facem ca Moise, care i-a spus cumnatului său: „Noi plecăm la locul despre care DOMNUL a zis: „Vi-l voi da vouă!” Vino cu noi și-ți vom face bine, pentru că DOMNUL a vorbit bine despre Israel.” (Numeri 10.29.) Prorocul Zaharia descrie, într-o imagine plină de viață despre slava viitoare a Adunării lui Dumnezeu, zelul de curând trezit al celor întorși la DOMNUL, ca urmând tocmai această tendință. Ei nu pot să nu vorbească despre ce au văzut și au auzit; ei trebuie să-și împartă bucuria cu alții. „Și locuitorii unei cetăți vor merge la alta, zicând: „Să mergem repede, să cerem favoarea DOMNULUI și să-L căutăm pe DOMNUL oștirilor! Voi merge și eu!” (Zaharia 8.21.) *N. Mac-Michael* 1860.

Versetul 2. *Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime! D. Clarke* descrie în lucrarea sa, „Imagini din călătorie”, - unde vorbește despre coloanele care suiau dinspre răsărit spre

Ierusalim, - cum lungul alai festiv care se îndrepta în sus, prin șirurile lungi și anevoioase de dealuri, pe unde ducea drumul din valea Iordanului. Dar în sfârșit, unii, cei care au pornit în față de tot, ajungeau la ultima curbă a drumului, la ultima colină, la Muntele Măslinilor, și strigau, în timp ce-și ridicau brațele în semn de bucurie: „Cetatea sfântă! Cetatea sfântă!” Și îndată cădeau cu fața la pământ, în timp ce aceia care se aflau în spatele lor se repezeau înainte, ca să ajungă și ei la priveliștea aceea. Asemănător se întâmplă și cu creștinul muribund, dacă a supt ultimul pisc al drumului din viață și-și lasă ochii să hoinărească departe, pentru a căpăta o rază de speranță de la cetatea cerească; strigăte de încântare vin de pe buzele sale și îi stimulează pe ceilalți, care încă sunt în urmă, să se grăbească înainte, ca să ajungă și ei acolo. D. *Edw. Payson* † 1827.

Cetatea cerească stă în fața ochilor mei. Slava ei strălucește peste mine, adierile ei îmi fac vânt, miremele ei sunt purtate până dincoace, la mine, armoniile ei pătrund în urechea mea și respirația ei îmi adie în inimă. Nimic nu mă desparte de ea, decât valurile morții, dar care acum mi se par ca un pârâu mic și neînsemnat, peste care pot să trec dintr-un pas, de îndată ce Dumnezeu va permite aceasta. Soarele dreptății a venit grad cu grad mai aproape de mine, apărând tot mai mare și mai strălucitor cu cât venea mai aproape și acum umple toată bolta cerească și revarsă un torent de slavă în care parcă aș înota, cum se leagănă un fluture în soarele pământesc, și chiui de încântare și aproape că tremur când privesc în această claritate copleșitoare și mă minunez cu o uimire care nu poate găsi cuvinte, de ce Dumnezeu a îngăduit să lase să strălucească în jos o asemenea slavă peste un sârman muritor păcătos. – Din „Ceasul morții”, *Edward Paysons* † 1827.

Versetul 3. *Ierusalime, care ești zidit (pe drept) ca o cetate strâns unită împreună!* Coborâșurile adânci din jurul cetății trebuie să fi acționat mereu ca șanțul natural de apărare al acesteia. Dar ele au hotărât și granițele ei naturale. În oricare direcție ar fi vrut cetatea să se extindă, nu putea să treacă de valea Chedronului și de valea Hinomului, iar aceste două văi sau râpe au devenit, ca și în cazul asemănător al vechilor cetăți ale Etruriei, cimitirul Ierusalimului. Poate că cuvintele psalmistului au fost prilejuite de faptul că cetatea era înghesuită între aceste două văi. Ele se lasă aplicate într-o oarecare măsură chiar și la Ierusalimul de astăzi, văzut dinspre răsărit, în ciuda marilor transformări fără asemănare de care a avut parte pământul cetății. Dar cuvintele au fost mult mai potrivite pe vremuri, când valea Tyropen forma o râpă în râpă, și ambele dealuri, numite tradițional Sion și Moria, se împreunau într-o singură masă îndesată. *Arth. P. Stanley* † 1881.

Ierusalimul a fost construit înghesuit. Fiecare prăjină de pământ, orice palmă de loc al fațadei casei era prețioasă, o casă urma după alta, iar aceia care posedau grădini, le aveau în afara zidurilor cetății. *Sam. Cox* 1874.

Putem noi să spunem despre Biserica creștină ce spuneau pelerinii de la sărbătoare despre Ierusalim, când contemplant marea cetății de pe dealurile care o înconjurau, că ea este *o cetate strâns unită*? O capitală impozantă, tronând pe pământ stâncos, cu străzi spațioase și clădiri mândre, frumoase în sine, dar de o impresie și mai impunătoare și mai plăcută prin stilul și regularitatea aranjării ei; dar aceasta îi apare necredinciosului care zâmbește batjocoritor, ca și creștinului care se simte ofensat din această cauză, ca un tablou ciudat, nepotrivit, al Bisericii despărțite, zdruncinate, certărețe și gâlcevitore. Dacă Biserica creștină poate fi comparată și în mărime cu o metropolă, ea este totuși o cetate în care fiecare construiește cum vrea, în care diferitele clădiri, care ar trebui să-și servească reciproc în înfrumusețare și sprijin, sunt păstrate premeditat despărțite, încât trezesc într-adevăr mai puțin impresia unei cetăți plăcute, legate și unite solid în sine, ci mai degrabă aceea a unui sistem de fortificații, a căror trupe de ocupație

se țin în mod gelos departe unele de celelalte, în afară numai dacă ura și ranchiuna reciproce le fac să se ciocnească pentru o luptă între ele. Este o parte de adevăr în această imagine. Vai de constructorii mândri, nebuni, care se fac vinovați de așa ceva și, în loc să se roage pentru pacea Ierusalimului și să facă ce pot mai bine, au plăcere să expună cearta, să stârnească gâlceava și s-o immortalizeze. Totuși, mulțumim lui Dumnezeu că încă sunt mai multe lucruri false decât adevărate în această imagine! În ciuda tuturor despărțirilor, adevăratul Ierusalim creștin este legat tare în sine, o unitate închisă. Ce altceva preocupă inimile și limbile miilor și miilor de închinători care se întrunesc în ziua Domnului în locurile sfinte ale iubitei noastre patrii și ale milioanele care în partea cealaltă, dincolo de valurile oceanului, se adună la fel, decât singura Evanghelie minunată a harului lui Dumnezeu? Scoate-l din această evaluare pe preotul cu cartea de rugăciuni, pe raționalistul indiferent care predică o mântuire fără Mântuitor, pe dreptcredinciosul care se amăgește singur fără dreapta credință – cu toate acestea, sunt aici și colo și pretutindeni, orice nume ar purta, oriunde s-ar aduna, oricum ar putea să fie forma exterioară a serviciului lor divin, nenumărate cete de inimi scumpe în care pulsează o viață, a căror privire este orientată spre o nădejde, care sunt pătrunși de o convingere și care se avântă înainte trăind în rugăciune și prin toate obstacolele, spre o patrie fericită. *Robert Nisbet* 1863.

În cazul cuvântului **hrfbI:xu** (*legat, închis*) va trebui probabil să ne gândim la umplerea spărturilor din zidul împrejmuitor al cetății reconstruite, Isaia 58.12. Cuprinzătorul cuvânt **wydx** (*împreună, la un loc*) trebuie să întărească și mai mult ideea de a fi închis. În schimb, Septuaginta, Hieronymus (*cuius participatio eius simul*) și Aben-Ezra se gândesc la întâlnirea sau întrunirea în cetate a participanților la sărbătoare, la cele trei sărbători principale; după *Luther*. Dar făcând abstracție de dificultatea lingvistică, „(re)zidi” pledează în favoarea primei interpretări. Prof. D. Friedr. Bähgen 1904

Versetul 4. Poetul putea să caracterizeze ca *seminții ale DOMNULUI* și adunarea întoarsă din exil, vezi Matei 19.28. Iacov 1.1. Apocalipsa 7.5 și în continuare. Prof. D. Friedr. Bähgen 1904.

Să predice poporului Israel, să mulțumească Numelui DOMNULUI, (Traducere mai veche.) Prin aceste două expresii nu va fi indicat nimic altceva, decât că Ierusalim ar fi un loc ales și hotărât de Dumnezeu unde să fie predicat Cuvântul Său și El să fie chemat. Dar aceasta ar trebui să se facă așa cum se cuvine, cu litere de aur, că David nu vorbește despre alte servicii divine, decât despre acestea două. El nu spune că Templul a fost rânduit de Dumnezeu ca să se înjunghie jertfe în el, ca jertfele să fie arse și să se tămâieze, ca fiecare seminție să se exprime cu darurile sale ca cei care Îi sunt recunoscători lui Dumnezeu. El nici nu s-a gândit la aceste lucruri, cu toate că a fost poruncit ca ele să se petreacă numai în Templu, ci s-a gândit numai la *predică și la recunoștință*. Fără îndoială că această vorbă a lui David a fost osândită de către preoții acelei vremi ca o erezie dăunătoare, pentru că în fața poporului nu trebuie să se vorbească nimic altceva decât despre slujba divină; cum papistașii noștri nu vor să tolereze ce îi învățăm noi, că a construi biserici și a le împodobi cu argint și aur nu este serviciu divin. De aceea, dacă David ar predica în ziua de astăzi despre bisericile noastre așa cum o face despre Templul său, ar fi condamnat și ars ca un eretic, că așa a nesocotit tot ceremonialul Cortului, orice practică exterioară, ca și când nu le-ar fi văzut. Și chiar dacă n-o numește, se face totuși auzit că aceasta este partea principală a adevăratei religii: să-L auzi și să-L chemi pe Dumnezeu. *Martin Luther* 1531.

Versetul 5. *Pentru că acolo sunt așezate tronurile de judecată, tronurile casei lui David.* Scaunele, adică tronurile de judecată, care sunt numite metonimic în locul judecătorilor care stau pe ele; compară cu Apocalipsa 4.2 θρόνος ἔχειτο. Tronurile de judecată erau ocupate de

către membri familiei lui David; astfel de oameni n-au lipsit nici în adunarea de după exil, ca, de exemplu, unul cum era Zorobabel. Prof. D. *Friedr. Balthgen* 1904.

În perioada de apogeu a împărăției davidiane, palatul împărătesc era (compară cu 1 Împărați 7.7) și curtea superioară de judecată a țării, împăratul era judecătorul suprem (2 Samuel 15.1; 1 Împărați 3.16), iar fiii, frații sau rudele împăratului erau asesorii și sfetnicii săi. Pe vremea poetului lucrul acesta este altfel, dar puterea de atracție a Ierusalimului rămâne pentru totdeauna, nu numai ca cetate a DOMNULUI, ci și ca cetate a lui David,. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Numele lui *David* din titlu, după cum observă *Delitzsch*, este prilejuit aparent prin acest verset. Dar expresia *tronurile casei lui David* nu vrea să spună că (în vremea când este compus psalmul), cei din familia lui David stau realmente pe tronurile de judecată, ci că tribunalul care se întrunea în Ierusalim se sprijină în mod abstract pe vechea autoritate a casei lui David. Și scaunele prinților „heiligen Vehme” din Evul Mediu german își trag asemănător jurisdicția de la Carol cel Mare. Lic. *H. Keßler* 1899.

Un avantaj foarte mare a fost la Ierusalim, că locul serviciului divin și reședința guvernului s-au suportat bine reciproc, așa că cine avea ceva de rezolvat la tribunal, la curte și la cancelarie, se putea desfăta și la frumosul serviciu divin al DOMNULUI. Pentru David trebuie să fi fost o mare bucurie, că el, după atât de mult necaz îndurat, a apucat totuși să vadă că s-a ajuns până aici cu Ierusalimul și cu aranjarea serviciului divin și cu buna stare cetățenească. Mare satisfacție (mulțumire) pentru o autoritate, că a slujit voii lui Dumnezeu la vremea sa, cum se spune despre David (Faptele Apostolilor 13.36). *Karl Heinr. Rieger* † 1791.

Versetul 6. *Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului.* Când metodiștii wesleyeni din Painswick au deschis o capele în imediata apropiere a propriei lui adunări, eminentul *Cornelius Winter*, răposat, s-a rugat public de trei ori în duminica anterioară, în serviciile divine, ca acei frați să fie încurajați și să li se dea izbândă. Și când domnul Hoskin din Bristol, predicatorul independent al adunării Castle-Green, a deschis o casă de adunare în Tempelstraße, ce a făcut atunci incomparabilul *Easterbrooke*, preotul parohiei bisericii de stat? În dimineața deschiderii a fost aproape primul care a intrat în noua capelă. El a luat loc în față, în apropiere de amvon, iar când serviciul divin s-a încheiat, s-a dus în întâmpinarea predicatorului, la piciorul scării amvonului, i-a strâns ambele mâini și a rostit cu glas tare: „Vă mulțumesc din inimă, dragă frate, că ați venit să mă ajutați; aici este suficient spațiu pentru noi amândoi și destulă muncă pentru noi amândoi, ba chiar mai mult decât putem noi doi să înfăptuim și sper că Domnul va binecuvânta munca noastră comună în această lucrare bună!” *William Jay* † 1853.

Rugați-vă - cei care iubesc. Să nu se înșele nimeni! Cine nu se roagă pentru Adunarea lui Dumnezeu, acela nici n-o iubește. *Cei care te iubesc vor prospera*, adică cei care cer în rugăciune pace pentru tine; una este perechea celeilalte. Dacă nu iubim Ierusalimul, atunci nici nu ne vom ruga pentru el, și dacă nu ne rugăm pentru poporul și Împărăția lui Dumnezeu, atunci evident că nu le iubim. *John Stoughton* † 1639.

Cuvântul ebraic tradus cu *vor prospera*, înseamnă în primul rând *a avea liniște*, a trăi în liniște netulburată, deci să savurezi bunăstarea pașnică. Ei, cei care se roagă pentru pacea Ierusalimului și caută pacea Ierusalimului, trebuie să se bucure ei înșiși de pace, de liniște. *Albert Barnes* † 1870.

Și contrariul este adevărat. Nimeni, spune un proverb evreiesc, n-a scos vreodată o piatră din Templu, fără să-i fi sărit praful în ochi. *C. H. Spurgeon* 1890.

Versetul acesta și următorul, în ebraică sunt în aliterație sau joc fonetic. Cuvintele care se evidențiază sunt: pace – *shalom* și prosperitate, liniște – *shalwah*; apoi locuința păcii, Ierusalim – *Ierușalaim*, așa că poetul îi urează (*shaal*) cetății *Ierușalaim*, și celor care o iubesc: *shalom* și *shalwah*. *Samuel Cox* 1874.

Versetele 6-9. Psalmistul îi încurajează acum și pe alții să ia parte la această bucurie privind prosperitatea Ierusalimului. Firește că întotdeauna trebuie susținut cu mijlocire ca măsurile bune din biserici și din școli să nu decadă din nou, ca bunele intenții să nu fie împiedicate prin atitudini imorale. Câte lacrimi și suspine nu L-au costat pe iubitul nostru Mântuitor, când a privit Ierusalimul de mai târziu și știa că în curând din templele sale și din celelalte palate urma să nu rămână piatră pe piatră. *Karl Heinr. Rieger* † 1791.

Versetul 7. *Între zidurile tale sau fortificațiile tale exterioare.* *Josephus* relatează că pe vremea sa, în Ierusalim fuseseră trei rânduri de ziduri. Așadar, sensul este: nici un vrăjmaș să nu poată să pătrundă nici măcar până la fortificațiile tale exterioare și prin aceasta să te neliniștească. *Thomas Fenton* 1732.

חיל (lyx) (cuvântul folosit de Luther: *ziduri*) desemnează spațiul inexpugnabil *din afara* zidului. Corespunzător acestuia este termenul ארמנשתר (Kytwnmr), nu *palate*, care și pe vremea poetului nu prea existau în Ierusalim, ci *turnuri* și *cetățui* ca în 1 Împărați 16.18. Poetul dorește ca Ierusalimul să rămână ferit de groaza războiului; nici un vrăjmaș, numai pelerini pașnici să poată să se apropie de el. Prof. D. *Friedr. Balthgen* 1904.

Versetul 8. *Pentru frații mei și așa mai departe.* La o ocazie, un băștinaș mai în vârstă din Insulele de Corali, un fost canibal, a adresat câteva cuvinte membrilor adunării și a început așa: „Fraților!” – Atunci a tăcut o clipă și apoi a continuat: „Ah, acesta este un nume nou! Noi nu cunoșteam importanța adevărată a acestui cuvânt pe când eram încă păgâni. Abia Evanghelia lui Isus ne-a învățat ce înseamnă.” *William Gill* 1869.

Versetul 9. *Casa DOMNULUI* este ultimul obiectiv care transfigurează, care dă și importanță *fraților*. Prof. D. F. W. *Schulz* 1888.

Voi căuta binele tău. Aici vedem că el nu-i dorește pace cu inima indiferentă. El îi caută binele nu așa cum o femeie caută acul în carul cu fân sau cum caută orice altceva neînsemnat, aproape indiferent. Nu, îmi pun în joc toate puterile; puterile și talentele mele, averea mea, timpul meu, influența mea, familia mea, casa mea, tot ce este al meu vreau să folosesc, în măsura în care Dumnezeu îmi dă har pentru aceasta, ca să caut binele Sionului. Compară cu ostenele lui David pentru cetate și Templu! *Joseph Irons* † 1852.

La Sion, pe deal, am un țel:
Acolo L-am găsit pe El.
O, Sion, vestibul de cer,
Odihnă dulce tu oferi.

Căci puterea lui Dumnezeu,
Dă pace sufletului meu,
Când copiii Săi, în genunchi,

Pe DOMNUL cheamă din rărunchi.

În tine vestea-mi vine-așa,
Că îmi tresaltă inima.
Al lui David Fiu de-mpărat,
Ca Erou, tronul Și-a-nălțat.

Aici dă El lumină, har,
Și judecă și lumea, chiar,
Îl frânge pe cel păcătos,
Durerea o ia-n mod duios.

Tremurăm, dar ne bucurăm,
Aici din praf ne înălțăm,
Plângem veseli și ne-nchinăm,
Pe-Omu-nsângerat L-adorăm.

O, Sion, fii acoperit
De pace, cum ceru-i boltit.
Să fie binecuvântat,
Cin' pentru tine totu-a dat!

Casa DOMNULUI, te slăvesc!
Cum să pot să te părăsesc?
Aici mi-s cei apropiați,
Cei dragi, prieteni devotați.

La tine mă gândesc mereu,
Locuința lui Dumnezeu,
Unde sufletu-mi viața bea,
Și-n brațe la Isus va sta.

Julius Köbner † 1884.

Sfaturi omiletice

Versetele 1-9. Să observăm 1) cu ce bucurie trebuiau ei să plece la Ierusalim (versetele 1-2), 2) ce părere înaltă trebuiau să aibă despre Ierusalim (versetele 3-5) și 3) ce interes trebuiau să manifeste rugându-se și acționând pentru prosperitatea Ierusalimului. *Matth. Henry † 1714.*

Versetul 1. 1) Psalmistul se bucură să poată să meargă în casa DOMNULUI. Era atras acolo tocmai pentru că era casa DOMNULUI. Ea îi era mai dragă decât propria sa casă. 2) El se bucura când alții îi spuneau: „Să mergem!” Distanța poate fi mare, vremea poate fi urâtă, cu toate acestea: să mergem! 3) El se bucura și să le spună din nou altora: „Să mergem”, deci să-i convingă pe alții ca să-l însoțească acolo. *G. Rogers 1890.*

1) Noi ne bucurăm de serviciile divine a) pentru instruirea în evlavie, pe care o primim aici, b) pentru actele sfinte (rugăciune, cântat și așa mai departe), la care luăm parte aici, c) pentru societatea cu care ne unim aici, d) pentru ocaziile sfinte pe care le sprijinim aici. 2) Ne bucurăm dacă alții ne invită la serviciile divine, a) pentru că aceasta dovedește că au pe inimă cauza lui Dumnezeu, b) deoarece aceasta arată că ne au și pe noi la inimă, c) fiindcă aceasta promovează binele Sionului. *Fred. J. Benskin 1882.*

Bucuria la casa lui Dumnezeu. Ești tu bucuros când ți se spune: *Să mergem* și așa mai departe? De ce? 1) Pentru că am o casă a DOMNULUI, unde pot să merg. 2) Fiindcă există oameni care au suficientă dragoste pentru mine ca să-mi spună: Să mergem! 3) Pentru că sunt în stare să merg la casa DOMNULUI. 4) Pentru că am înclinație să merg acolo. *J. G. Butler* 1882.

M-am bucurat și așa mai departe. 1) Așa vorbește adevăratul închinător, care se bucură să fie invitat la casa pământească a lui Dumnezeu. Pentru ea este: casa Tatălui, școală, spital, bancă și așa mai departe. 2) Așa vorbește proaspătul convertit, care se bucură să fie invitat să intre în adunare, casa spirituală a DOMNULUI. El dorește mult să-și găsească patria stabilă în cetatea lui Dumnezeu bine încheată, strâns unită în sine. Lui nu-i place viața religioasă nomadă. 3) Așa vorbește creștinul muribund, care se bucură să fie invitat la casa cerească a lui Dumnezeu. Simeon, Ștefan, Petru, Pavel și așa mai departe. *William Jackson* 1882.

1) Datoria noastră de a participa la serviciile divine din casa DOMNULUI. 2) Datoria noastră de a ne înviora reciproc. 3) Binecuvântarea dacă ne lăsăm determinați la aceasta. *Fred. J. Benskin* 1882.

Versetul 2. 1) Plăcerea prezenței. *Picioarele noastre* și așa mai departe. 2) Plăcerea siguranței: *stau în porțile tale*. 3) Plăcerea apartenenței, a părtășiei: *O, Ierusalime!* *G. Rogers* 1890.

În porțile tale. Onoarea, privilegiile, bucuria și părtășia pe care le savurăm dacă avem locul în interiorul cetății lui Dumnezeu.

Versetul 3. Ierusalimul pământesc. 1) Un prototip al noului Ierusalim a) ca ales de Dumnezeu, b) construit pe o stâncă, c) smuls vrăjmașului. 2) O pildă a prosperității sale: Cetate zidită. 3) O pildă a desăvârșirii sale: *Ca o cetate strâns unită împreună*. *G. Rogers* 1890.

Unitatea Adunării. 1) Conținută în toate ceremoniile legământului. 2) Anunțată în toate imaginile prin care Scriptura a înfățișat Adunarea. 3) Subiectul rugăciunii Mântuitorului nostru. 4) Promovată prin darurile Duhului. 5) De păstrat de către noi toți.

Versetele 3.4. Puterea de atracție a unei Adunări strâns legată în sine. Ea va fi și o Adunare care crește. Vezi Faptele apostolilor 2; 5.14; 6.7 și așa mai departe.

Versetul 4. I. Datoria serviciului divin comun. 1) *Într-un loc, Acolo*. 2) Ca *un* popor, chiar dacă de seminții diferite. II. Scopul serviciului divin comun. 1) Să predice (Traducere veche a lui Luther) și 2) să *mulțumească* Numelui DOMNULUI. *G. Rogers* 1890.

Versetul 6. I. Cererea din rugăciune. 1) Pentru *Ierusalim*; nu numai pentru noi și ai noștri, nu pentru lume, ci pentru Adunarea DOMNULUI. Pentru copilași, pentru tineri și pentru părinți din viața de har. Pentru păstor și ajutor și turmă. 2) Pentru pacea Ierusalimului, pace interioară și exterioară. II. Făgăduința. 1) Cui îi este dată? Celor care iubesc Ierusalimul. 2) Conținutul ei: le va merge bine – fiecăruia individual și lor împreună. *G. Rogers* 1890.

1) Dragostea pentru Ierusalim și efectul adevăratei evlavii. 2) Rugăciunea pentru Ierusalim și un efect al dragostei acesteia. 3) Pacea Ierusalimului și efectul unei astfel de rugăciuni 4) Prosperitatea Ierusalimului și a celor care îl iubesc, un efect al acestei păci. *G. Rogers* 1890.

Dumnezeu a înnodat împreună: a da și a lua, a împărți și a avea tot mai mult, a semăna și a secera, a ruga și a prospera. I. Ce trebuie să facem dacă vrem să ne meargă bine? Să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului. 1) Pentru pace sau fericire, fericire în sens larg, pentru pace spirituală, socială, bisericească și națională. 2) Aceasta trebuie să fie prima noastră dorință (Psalmul 137.6: Ierusalimul să fie cea mai înaltă bucurie a mea). 3) Pentru ce ne rugăm, pentru aceea să și luptăm. Să ne lăsăm conduși în inimă de pacea lui Dumnezeu (Coloseni 3.15) și să căutăm pacea și s-o urmărim (1 Petru 3.11). II. Ce vom câștiga dacă ne vom ruga așa? Ne va merge bine. 1) Vom avea parte astfel de prosperitatea vremelnică. Dumnezeu a schimbat soarta lui Iov când acesta s-a rugat pentru prietenii săi. 2) Bunăstarea spirituală va veni cu siguranță peste noi. 3) Și creșterea la număr îi va fi dăruită unei adunări de la cei care se roagă sau prin cei care se roagă. „Le voi înmulți oamenii ca pe o turmă.” (Ezechiel 36.37.) *William Jackson* 1882.

Versetele 6-9. I. Binecuvântările dorite fierbinte pentru Adunare. 1) Pace. 2) Prosperitate. Să observăm ordinea și legătura celor două. II. Cum putem să le asigurăm Adunării? 1) Prin rugăciune: *Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului.* 2) Prin participarea bucurasă la serviciul divin. *M-am bucurat și așa mai departe.* (Versetul 1) 3) Prin străduințe active: *Voi căuta binele tău.* III. Motive pentru care să le dorim. 1) De dragul nostru: *Cei care te iubesc vor prospera.* 2) Pentru frații mei și tovarășii mei. 3) Pentru casa DOMNULUI Dumnezeului nostru. *Fred. J. Benskin* 1882.

Versetul 7. Unde este pacea cel mai mult de dorit? Între zidurile tale – înăuntrul zidurilor cetății, al zidului propriei case, dar în mod deosebit în interiorul zidurilor templului, al Adunării. II. Unde este prosperitatea cel mai mult de dorit? 1) În propriul cămin, 2) în Adunare. *G. Rogers* 1890.

Legătura dintre pace și prosperitate.

Zidurile tale. Să cercetăm, 1) de ce are Adunarea nevoie de ziduri, 2) care sunt zidurile ei, 3) de care parte a zidului ne aflăm noi, în afara sau înăuntrul lor.

Adunarea DOMNULUI este un palat. 1) Zidit pentru marele împărat. 2) Locuit de familia împărătească. 3) Împodobit cu fast princiar (Psalmul 45.9). 4) Apărat de o putere tare. 5) Renumită cum este curtea celui mai măreț, celui mai îndurător și celui mai iubit monarh, a singurului deținător al puterii.

Versetele 8.9. Două motive importante pentru care trebuie să ne rugăm pentru Adunarea DOMNULUI: 1) Din dragoste pentru frați, 2) din dragoste pentru Dumnezeu, a Cărui casă este. *N. Mac-Michael* 1860.

Versetul 9. *Voi căuta binele tău.* 1) Prin mijlocire pentru Adunare. 2) Prin slujba în Adunare. 3) Prin aceea că încerc să-i determin pe alții să vină și ei cu mine (versetul 1). 4) Prin aceea că păstrez pacea. 5) Prin aceea că trăiesc astfel, încât Evanghelia să se recomande altora prin aceasta.